

**Opinia prawna
dotycząca przepisów ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających
na obszarach wodnych**

I. Tezy opinii

1. W pojęciu »wykonywanie ratownictwa wodnego« nie mieści się zatrudnianie ratowników wodnych ani pełnienie dyżurów przez ratowników wodnych.
2. Zarządzający wyznaczonym obszarem wodnym może zatrudnić „bezpośrednio” ratownika wodnego. Jeden ratownik nie może jednak wykonywać »ratownictwa wodnego«, gdyż wykonywanie ratownictwa wodnego zostało zarezerwowane dla WOPR i innych podmiotów, które uzyskały zgodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych.
3. Obowiązek prowadzenia dokumentacji działań ratowniczych, w tym rejestru działań ratowniczych, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3 ustawy, dotyczy jedynie podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa wodnego.
4. Pojęcie nadzoru nad miejscami niebezpiecznymi, w tym miejscami zwyczajowo wykorzystywanymi do kąpieli, należy wiązać z działaniami profilaktycznymi i edukacyjnymi, których celem powinno być minimalizowanie ryzyka wypadków w takich miejscach.
5. Poszukiwanie osób zaginionych na obszarze wodnym (art. 13 pkt 7 ustawy) nie obejmuje poszukiwania zwłok.

II. Przedmiot opinii

W zleceniu skierowanym do BAS Pan Poseł zwrócił się z prośbą o przygotowanie opinii prawnej wyjaśniającej wątpliwości powstałe w związku ze stosowaniem ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz.U. nr 208, poz. 1240), dalej w niniejszej opinii jako „ustawa”.

W zleceniu Pan Poseł sformułował następujące pytania dotyczące Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego (WOPR):

1. Czy zatrudnienie i pełnienie dyżurów przez ratowników wodnych na wyznaczonym obszarze wodnym (jako osoby fizyczne) mieści się w katalogu wykonywania ratownictwa wodnego i czy jest bezpośrednio przypisane podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa wodnego, zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 1 oraz art. 22 ust. 1 pkt 1?
2. Czy zarządzający obszarem wodnym, o którym mowa w art. 4 ust. 2 ustawy, może zatrudnić (zlecić, powierzyć) bezpośrednio ratownika wodnego (osobę fizyczną) w celu wykonywania ratownictwa wodnego?
3. Czy zatrudnienie na wyznaczonym obszarze wodnym ratownika wodnego, pełniącego dyżur, posiadającego uprawnienia zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 5, będącego członkiem np. WOPR, przez podmioty nie uprawnione do „wykonywania ratownictwa wodnego” jest zgodny z zapisami w/w ustawy, a jeśli tak, to kto w takim przypadku jest „podmiotem uprawnionym” – ratownik czy pracodawca?
4. W związku z obowiązkami zarządzającego obszarem wodnym, tj. organizowanie, finansowanie działań ratowniczych na wyznaczonym obszarze wodnym, którym zarządza, mając na uwadze, że ustawodawca nie przewidział wykonywania ratownictwa wodnego przez zarządzającego, czy jest możliwe, że zarządzający do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 5 ust. 2 pkt 2 może zatrudnić ratowników wodnych (osoby fizyczne), czy też zobligowany jest do korzystania z podmiotu uprawnionego do wykonywania ratownictwa wodnego?
5. Jeśli jest dopuszczalne zatrudnienie ratownika wodnego przez inne podmioty nie uprawnione do „wykonywania ratownictwa wodnego” przez MSW, kto będzie prowadził i archiwizował „rejestr działań ratowniczych” na danym obszarze wodnym art. 14 ust. 1 pkt 3, i czy rejestr jest równoznaczny z bieżącym dokumentowaniem działań ratowniczych, wymienionym w art. 16 pkt 10?
6. Czy możliwe jest przekazanie – przez właściwego wójta, burmistrza, prezydenta, zwanego „zarządzającym obszarem wodnym” – zgodnie z definicją zawartą

w art. 4 ust. 3 zadań własnych gminy związanych z bezpieczeństwem na obszarach wodnych podmiotom nie uprawnionym do „wykonywania ratownictwa wodnego”, np.: komunalnym zakładom budżetowym, a ten w imieniu własnym powierza w formie umowy zadania związane z bezpieczeństwem na obszarach wodnych podmiotom „uprawnionym”?

7. W związku z art. 14 ust. 1 pkt 4 i 5 podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego ujawniając zagrożenie w zakresie bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych i przekazując informacje o zagrożeniach właściwej radzie gminy, prowadzą te działania z własnej inicjatywy czy na wniosek zarządzającego obszarem wodnym?
8. W jakim zakresie uczestniczy Policja wraz z podmiotem uprawnionym do wykonywania ratownictwa wodnego w sporządzaniu analizy zagrożeń, jaki jest obszar kompetencyjny w określaniu zagrożeń, w szczególności jeśli dotyczy to miejsc wykorzystywanych do kąpeli, komercyjnych pływalni i *aqua*-parków?
9. Co oznacza nadzór nad miejscami niebezpiecznymi zwyczajowo wykorzystywanymi do kąpeli i jakie są narzędzia prawne, aby skutecznie egzekwować ten nadzór (skoro są niebezpieczne, należałoby objąć je zakazem kąpeli, a nie akceptować ten stan i nadzorować)?
10. W związku z art. 13 pkt 7 podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa wodnego zobowiązany został do poszukiwania osób zaginionych na obszarze wodnym. Czy są to poszukiwania osób zaginionych na wodzie, czy też działania dotyczą poszukiwania zwłok pod wodą oraz kto i w jakim zakresie powinien zlecać i finansować te poszukiwania?

III. Odpowiedzi

Ustawa o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych weszła w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. (z wyjątkiem przepisów art. 22 ust. 2 i 3, które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.). Jak w przypadku każdego aktu prawnego, który obowiązuje od niedługiego czasu, przy jej interpretacji nie jest możliwe powołanie się na orzeczenia sądów zapadłe na podstawie jej przepisów. Orzecznictwo pełni zaś w tym kontekście ważną rolę, ponieważ weryfikuje trafność danej interpretacji.

Należy więc mieć na uwadze, że prezentowana próba interpretacji przepisów ustawa o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych obarczona jest pewnym stopniem niepewności.

Ad 1)

Pojęcie »ratownictwo wodne« zostało zdefiniowane w art. 2 pkt 4 ustawy i rozumie się przez nie *prowadzenie działań ratowniczych, polegających w szczególności na organizowaniu i udzielaniu pomocy osobom, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na obszarze wodnym*. Wydaje się więc, że ustawa odnosi termin »ratownictwo wodne« raczej do prowadzenia akcji ratunkowych, a nie do zapewnienia odpowiedniej struktury organizacyjnej – zatrudniania ratowników.

Stałe dyżury są pełnione przez ratowników wodnych, ale w ramach działalności »podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa wodnego« (zob. art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy, zgodnie z którym podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa wodnego powinien zapewniać *stan gotowości do wykonywania ratownictwa wodnego, poprzez utrzymywanie stałych dyżurów ratowników wodnych*). Powyższy przepis potwierdza jednocześnie, że pełnienie dyżurów to nie wykonywanie ratownictwa wodnego, ale stan gotowości do wykonywania ratownictwa wodnego.

Wydaje się więc, że w pojęciu »wykonywanie ratownictwa wodnego« nie mieści się zatrudnianie ratowników wodnych ani pełnienie dyżurów przez ratowników wodnych.

Na temat zatrudnienia – por. uwag poniżej.

Ad 2)

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy zarządzającym obszarem wodnym jest

- 1) na terenie parku narodowego lub krajowego – dyrektor parku,
- 2) na terenie, na którym prowadzona jest działalność w zakresie sportu lub rekreacji – osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która prowadzi działalność w tym zakresie,
- 3) na pozostałym obszarze – właściwy miejscowo wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Zarządzający obszarem wodnym odpowiada za zapewnienie bezpieczeństwa na obszarach wodnych, którego zakres określono w art. 4 ust. 1. Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy zapewnienie bezpieczeństwa na obszarach wodnych polega m.in. na zapewnieniu warunków do organizowania pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia [podkr. własne].

Obowiązki zarządzającego wyznaczonym obszarem wodnym (definicja takiego obszaru – zob. art. 2 pkt 2 ustawy) wskazuje art. 5 ust. 2 ustawy. Wśród nich wymienia się zapewnienie stałej kontroli wyznaczonego obszaru wodnego przez ratowników wodnych (art. 5 ust. 2 pkt 2). Ratownik wodny, to – w myśl definicji z art. 2 pkt 5 ustawy – osoba posiadająca odpowiednią wiedzę i umiejętności i jednocześnie zatrudniona lub pełniąca służbę w »podmiocie uprawnionym do wykonywania ratownictwa wodnego« lub będąca członkiem tego podmiotu. Z kolei »podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa wodnego« to WOPR oraz inne podmioty, które uzyskały zgodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych (zob. art. 12 ust. 1 ustawy).

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy, zawartym w rozdziale 4. – „Organizowanie i finansowanie działań ratowniczych”, organizowanie działań ratowniczych na wyznaczonym obszarze wodnym należy do zarządzającego tym obszarem. Jednakże zarządzający wyznaczonym obszarem wodnym może zlecić, w drodze umowy, organizowanie, kierowanie i koordynowanie działań ratowniczych podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa wodnego (art. 21 ust. 3 ustawy) [podkr. własne].

Bezsprzecznie inna jest skala potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa na małej pływalni, a inna w przypadku kąpielisk nadmorskich, czy nad jeziorami. Znajduje to odzwierciedlenie w minimalnych liczbach ratowników wodnych, którzy mają zapewniać stałą kontrolę na poszczególnych obszarach wodnych. W § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 stycznia 2012 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących liczby ratowników wodnych zapewniających stałą kontrolę wyznaczonego obszaru wodnego (Dz.U. poz. 108), wydanego na podstawie art. 9 ustawy, ustalono minimalne wymagania dotyczące liczby ratowników wodnych zapewniających stałą kontrolę wyznaczonego obszaru wodnego:

1) w przypadku kąpielisk:

- a) *śródlądowych na każde 100 m linii brzegowej – jeden ratownik wodny od strony lądu i jeden ratownik wodny od strony lustra wody, przebywający na łodzi lub platformie umożliwiającej obserwację i umieszczonej poza strefą dla umiejących pływać,*
- b) *nadmorskich na każde 100 m linii brzegowej – trzyosobowe zespoły ratowników wodnych, w tym co najmniej jeden ratownik wodny od strony lustra wody;*

2) w miejscach przeznaczonych do kąpeli – dwóch ratowników wodnych;

3) w przypadku pływalni:

- a) *dysponującej nieckami basenowymi o długości do 25 m – jeden ratownik wodny,*
- b) *dysponującej nieckami basenowymi o długości 25-50 m – dwóch ratowników wodnych,*
- c) *dysponującej nieckami basenowymi o długości powyżej 50 m – trzech ratowników wodnych;*

4) w przypadku innych obiektów dysponujących nieckami basenowymi o łącznej powierzchni powyżej 100 m² i głębokości ponad 0,4 m w najgłębszym miejscu lub głębokości powyżej 1,2 m – co najmniej jeden ratownik wodny.

Trudno mówić o potrzebie kierowania i koordynowania działań ratowniczych np. na 25-metrowej pływalni. W takim przypadku nie byłoby celowe zawieranie umowy z podmiotami uprawnionymi do wykonywania ratownictwa wodnego, o których mowa w art. 12 ust. 1 ustawy. Wydaje się jednak, że w przypadku większych »wyznaczonych obszarów wodnych«, zasadne będzie zlecenie przez zarządzającego takim obszarem organizowania, kierowania i koordynowania działań ratowniczych podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa wodnego.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że jedynie WOPR i inne podmioty, które uzyskały zgodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych, są uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego. Tym samym jeden ratownik nie będzie mógł wykonywać ratownictwa wodnego.

Uwzględnić należy także przepis przejściowy zawarty w art. 40 ustawy, zgodnie z którym *do dnia uzyskania zgody, o której mowa w art. 12 ust. 1, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, za podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa uznaje się podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego na podstawie przepisów dotychczasowych.*

Ad 3)

W przepisach ustawy mowa o pełnieniu stałych dyżurów przez ratowników wodnych jedynie w kontekście działalności »podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa wodnego« (zob. art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy). Wydaje się więc, że nie przewidziano pełnienia stałych dyżurów przez ratowników wodnych w ramach działalności innych podmiotów.

Ad 4)

Zarządzający wyznaczonym obszarem wodnym może zatrudnić ratownika wodnego – por. uwagi powyżej.

Ad 5)

Wydaje się, że obowiązek prowadzenia dokumentacji działań ratowniczych, w tym rejestru działań ratowniczych, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 3 ustawy, dotyczy jedynie podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa wodnego.

Rejestr ten jest – jak się wydaje – czymś odmiennym od bieżącego dokumentowania prowadzonych działań ratowniczych, o którym mowa w art. 16 pkt 10 ustawy.

Ad 6)

Zgodnie z art. 21 ust. 3 ustawy zarządzający wyznaczonym obszarem wodnym może zlecić, w drodze umowy, organizowanie, kierowanie i koordynowanie działań ratowniczych jedynie podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa wodnego. Jednocześnie jednak zadania wójta (burmistrza, prezydenta miasta), o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy są szersze niż jedynie organizowanie działań ratowniczych.

Ad 7)

Działania, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy, należą do zadań podmiotu uprawnionego do wykonywania ratownictwa wodnego. Należy więc je traktować jako działania tego podmiotu.

Ad 8)

Postawione pytanie nawiązuje do art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy. W myśl tego przepisu zarządzający obszarem wodnym (zob. art. 4 ust. 2), w ramach zapewnienia bezpieczeństwa na obszarach wodnych, za które jest odpowiedzialny, powinien dokonać, we współpracy z policją i działającymi na danym terenie podmiotami uprawnionymi do wykonywania ratownictwa wodnego (zob. art. 12 ust. 1), *analizy zagrożeń, w tym identyfikacji miejsc, w których występuje zagrożenie dla bezpieczeństwa osób wykorzystujących obszar wodny do pływania, kąpania się, uprawiania sportu lub rekreacji.*

Wydaje się, że efektem tych działań ma być stworzenie przez zarządzającego obszarem wodnym dokumentu zawierającego analizę zagrożeń. Przepis nie precyzuje na czym ma polegać współpraca z policją i z podmiotami uprawnionymi do wykonywania ratownictwa wodnego. We wskazanej sytuacji policja będzie działać w zakresie przypisanych prawem kompetencji. Wydaje się, że w ramach tej współpracy będzie mieścić się skonsultowanie się z tymi podmiotami (zwrócenie się o zgłoszenie ewentualnych uwag) co do dostrzeganych zagrożeń w odniesieniu do danego obiektu.

Naturalne jest, że przepis ten będzie się bardziej odnosić do kąpielisk i miejsc wykorzystywanych do kąpieli, niż do pływalni i parków wodnych. W przypadku tych pierwszych można przypuszczać, że np. policja będzie miała pewne uwagi, sugestie, co do zapewniania bezpieczeństwa, w przypadku pływalni – prawdopodobnie nie, choć nie można wykluczyć, że w sporadycznych przypadkach będzie jednak zgłaszać jakieś sugestie.

Wydaje się, że ustawodawca wyszedł z założenia, iż lepsze będzie stworzenie możliwości współpracy pomiędzy podmiotem zarządzającym obszarem wodnym a policją i podmiotem uprawnionym do wykonywania ratownictwa wodnego także w odniesieniu do obiektów, w przypadku których współpraca ta nie zawsze będzie intensywna, ale w niektórych przypadkach może jednak wystąpić i pozwoli skorzystać z wiedzy policji i ratowników na temat podnoszenia bezpieczeństwa na obszarach wodnych.

Ad 9)

Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy zapewnienie bezpieczeństwa na obszarach wodnych, za które jest odpowiedzialny zarządzający obszarem wodnym (zob. art. 4 ust. 2), polega w szczególności na *prowadzeniu działań profilaktycznych i edukacyjnych dotyczących bezpieczeństwa na obszarach wodnych, polegających w szczególności na:*

- a) *oznakowaniu miejsc niebezpiecznych,*
- b) *objęciu nadzorem, we współpracy z policją i podmiotami, o których mowa w art. 12 ust. 1, miejsc niebezpiecznych, w tym miejsc zwyczajowo wykorzystywanych do kąpieli,*
- c) *uświadamianiu zagrożeń związanych z wykorzystywaniem obszarów wodnych, w szczególności prowadzeniu akcji edukacyjnych wśród dzieci i młodzieży szkolnej.*

Wydaje się, że ów profilaktyczny i edukacyjny charakter tych działań jest kluczem do zrozumienia sensu tego przepisu.

Wskazany w pytaniu przepis art. 4 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy nie wyklucza oznaczenia danego miejsca (tzn. miejsca niebezpiecznego zwyczajowo wykorzystywanego do kąpieli), jako miejsca, w którym obowiązuje zakaz kąpieli. Oznakowania miejsc niebezpiecznych (przez co należy rozumieć także ustanawianie zakazów kąpieli) dotyczy inny przepis – art. 4 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy.

W analizowanym art. 4 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy chodzi o miejsca zwyczajowo wykorzystywanych do kąpieli, więc nie o miejsce wydzielone do tego celu przez jakiś podmiot. Co więcej – chodzi o miejsca niebezpieczne, które pomimo tego są zwyczajowo wykorzystywane do kąpieli. Wydaje się, że ustawodawca wyszedł z założenia, że w przypadku takich miejsc – często znanych lokalnej społeczności, lokalnym władzom, miejscowej policji – nie można ograniczać się do ustanowienia zakazu kąpieli, ale że należy także podejmować dodatkowe działania, właśnie profilaktyczne i edukacyjne, aby minimalizować ryzyko wypadku w takich miejscach. W praktyce – jak się wydaje – może chodzić o miejsca, które pomimo tego, że są niebezpieczne, są wykorzystywane przez młodzież (por. zacytowany powyżej art. 4 ust. 1 pkt 3 lit. c ustawy) do kąpieli, np. ze względu na to, że jest to akwen położony najbliżej ich miejsca zamieszkania.

W prawie administracyjnym pojęcie »nadzoru« odnoszone jest do nadzoru nad działalnością organów administracji, gdzie oznacza *prawo do kontroli, wraz z możliwością wiążącego wpływania na organy czy instytucje nadzorowane*.¹ Nie należy jednak w ten sposób interpretować słowa »nadzór« użytego w analizowanym przepisie. Wydaje się, że należy raczej odwołać się do potocznego znaczenia nadzoru jako *kontrolowania lub pilnowania kogoś lub czegoś*.² „Objęcie nadzorem”, jak to ujmuje przepis, może oznaczać różne działania i trudno byłoby stworzyć wyczerpującą listę. Takie niedookreślone ujęcie przepisu pozwala dostosować działania do aktualnych potrzeb. W różnych miejscach i w różnym czasie mogą być one odmienne, np. w okresie wakacyjnym mogą one polegać na objęciu przez policję takich miejsc patrolowaniem.

Ustawa nie przewiduje szczególnego przepisu, który miałby służyć egzekwowaniu takiego nadzoru. Zastosowanie mogą tu znaleźć jedynie ogólne przepisy dotyczące organów jednostek samorządu terytorialnego (gminy), czy policji.

Ad 10)

Zgodnie z art. 13 pkt 7 ustawy *w ramach ratownictwa wodnego podejmowane są działania ratownicze*, polegające m.in. na *poszukiwaniu osób zaginionych na obszarze wodnym*. Kto jest podmiotem uprawnionym do wykonywania ratownictwa wodnego, określa art. 12 ust. 1 ustawy – jest to Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe oraz inne

¹ Zob. *Prawo administracyjne*, red. M. Wierzbowski, Warszawa 2001, s. 99.

² Zob. <http://sjp.pwn.pl/szukaj/nadz%C3%B3r> [dostęp: 29.02.2012].

podmioty, jeżeli uzyskały zgodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Poszukiwać będzie więc WOPR lub inny uprawniony podmiot.

Wydaje się, że określenie „poszukiwanie osób zaginionych na obszarze wodnym” obejmuje jedynie poszukiwanie – jak to ujęto w pytaniu – osób „zaginionych na wodzie”, a nie obejmuje poszukiwania „zwłok pod wodą”.

W art. 13 ustawy mowa o podejmowaniu działań ratowniczych w ramach ratownictwa wodnego, co – jak się wydaje – należy rozumieć jako ratowanie ludzi. W przypadku zwłok nie będzie chodzić o akcję ratunkową, ale o akcję poszukiwawczą.

Potwierdzeniem takiego rozumowania jest definicja pojęcia »ratownictwo wodne« (zob. art. 2 pkt 4 ustawy), rozumianego jako *prowadzenie działań ratowniczych, polegających w szczególności na organizowaniu i udzielaniu pomocy osobom, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na obszarze wodnym* [podkr. własne]. W definicji »wypadku« (zob. art. 2 pkt 3 ustawy) mowa o zdarzeniu, *którego następstwem może być naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia* [podkr. własne]. Z definicji tych wynika, że ratownictwo wodne oznacza akcje prowadzone wobec osób żywych, nie dotyczy zaś akcji prowadzonych wobec osób, które poniosły śmierć.

Należy jednak przyznać, że użycie w pkt 7 rzeczownika „poszukiwanie” może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych. Wątpliwości interpretacyjne mogą wiązać się także z użyciem na wstępie art. 13 zwrotu »w szczególności« przy określaniu zakresu działań ratowniczych, co może sugerować, że katalog działań zawarty w art. 13 ustawy nie jest zamknięty. Wskazane definicje z art. 2 pkt 3 i 4 zdają się jednak rozstrzygać wątpliwość wskazaną w pytaniu.

Wydaje się, że w przypadku podejmowania poszukiwań trudno mówić o podmiocie, który zlecałby poszukiwanie. Stosownie do art. 13 pkt 1 ustawy podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa wodnego przyjmuje *zgłoszenie o wypadku lub zagrożeniu* i podejmuje poszukiwania, wykonując przypisane mu zadania. Jednocześnie art. 3 pkt 5 ustawy nakłada wręcz obowiązek na osoby przebywające na obszarach wodnych do *bezzwłocznego informowania* odpowiednich służb ratowniczych lub podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa wodnego o zaginięciu osoby.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy *organizowanie i finansowanie działań ratowniczych na wyznaczonym obszarze wodnym należy do zarządzającego tym obszarem*. Kogo należy rozumieć pod pojęciem »zarządzający obszarem wodnym« określa art. 4 ust. 2 ustawy, natomiast definicję »wyznaczonego obszaru wodnego« zawiera art. 2 pkt 2 ustawy. Z powyższego wynika więc, że poszukiwania osób powinny być finansowane przez zarządzającego wyznaczonym obszarem wodnym.

Autor:

Paweł Kościelny

ekspert ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

p.o. Dyrektora Biura Analiz Sejmowych
Jakub Borawski

Deskryptory bazy REX: woda, bezpieczeństwo, ratownictwo, kąpielisko, sport